

S'Arenal de Mallorca

S'Arenal de Mallorca
Buletí informatiu del poble
de S'Arenal, del terme de
Llucmajor, el de Marratxí i
la part rural del terme de
Ciutat de Mallorca.
Edita Associació de Veïnats
Son Sunyer
DIRECTOR
Mateu Joan i Florit
IMPRIMEIX
Imprenta Atlante
DEPOSIT LEGAL
PM 473-80
Publicitat i subscripcions
Camí Canteres 132
Telefon 265005 S'Arenal.

BULETI INFORMATIU N.º 42

1 DE GENER DE 1984

PREU 50 PTES.

MATINES A S'ARENAL

S'ESTELLA DE S'AUBA

S'Estrella més pura, her-
/mosa ja guaita,
tremola agradosa dellà la
/muntanya,
Ben haja, s'Estrella, s'estre-
/lla de s'aua, s'estrella de
/s'aua.

Els galls que dormien
davant les porxades
què és lo que ara veuen,
que tant i tan canten?
Han vista s'estrella,
s'estrella de s'aua.

Amic, aprofita
la vida que passa:
de fosque nesquerem
la llum ens aguaita.
Del sol de la glòria
la vida n'és l'aua.

SERMO DE LA CALENDA INTRODUCCIO CANT: ACLARIDA

Aclarida, beneïda, venturo
sa nit de Nadal. Pel cel hi
havia cants d'alegria, ale-
gremnos, alegremnos cris-
/tians.

Aclarida, beneïda, ventu-
rosa nit de Nadal. Jesús
naixia i ens redimia ale-
grem-nos, alegrem-nos cris-
/tians.

REFLEXIO CANT DE LA SIBILLA LES DOTZE VAN TOCANT

Les dotze van tocant, ja és
nat el Déu infant, fill de
/Maria,
ja és nat (ja és nat), el
Déu (el Déu) infant Fill de
/Maria, Fill de Maria.

El cel és estrellat, el món
és tot glaçat, neva i ven-
/tetja. EL MON...

La mare i el Fillet, es-
tàn mig morts de fred Jo-
/sep tremola. ESTAN...

Josep a poc a poc, encén
allà un gran foc i els an-
/gels canten. ENCEN...

En mig de fred i neu el

foc d'amor d'un Déu els
cors d'esglaça. EL FOC...

Per ço tots van cantant:
Ja és nat el Déu Infant,
Fill de Maria. JA ES
/NAT...

COMENÇA SA MISSA PRIMERA LECTURA CANT: VENIU TOTS ELS HOMES

Veniu tots els homes, amb
/fe i alegria,
veniu tots els homes cap a
Betlem.
Déu per salvarnos neix
/dins un pesebre.
Veniu tots a adorar-lo, ve-
/niu tots a adorar-lo,
Veniu tots a adorar-lo, és
/Déu, el Senyor.

La llum d'una estrella guia
/les petjades
dels homes que cerquen
camins de pau. DEU PER
/SALVARNOS...

SEGONA LECTURA CANT: AL LELUIA EVANGELI (comentat y escenificat) CANÇO DE BRESSOL

Bona nit, bona nit, de ro-

ses cobert, de randes guar-
/nit
reposa al lletet. Matinet si
Déu vol demà et desperta-
/ràs,
matinet si Déu vol demà
/et despertaràs.

Bona nit, bona nit. Bells
/àngels tots blancs,
demà et mostraran l'arbre
/de Nadal.
Dorm infant un son llis,
/somia el Paradís (bis)

OFERTORI (Oferta i balls populars)

COMUNIO SANTA NIT

Santa nit. Plàcia nit. Els
/pastors han sentit,
l'al.leluia que els àngels
/cantant
en el món han estat es-
/campant:
El Mesies és nat. El Mesies
/és nat.

Santa Nit. Plàdia nit. Ja es-
/tà tot adormit:
vetla sols en la cambra bre-
/ssant,
dolça Mare que el Nin va
/cantant:
dorm en pau i repòs (bis)

Santa Nit. Plàdia nit. El Je-
/sús, tan petit.
és el Déu, ser suprem po-
/derós,
en humil petitesa reclòs
per l'homo redimir (bis)

HORA BAIXA

Hora baixa post el sol, plo-
/rinyava l'infantó,
no ploreu angelet no, que
/mu mareta no ho vol,
no ploreu angelet no, que
/mu mareta no ho vol,
No hi no, no ni no, una
/engronsadeta pel nin peti-
/tò.
No ni no ni no. No ni no
/ni no. Ni no, ni no.

BENEDICCIO FINAL

EL VINT-I-CINC DE DESEMBRE

A vint-i-cinc de desembre.
Fum, fum, fum. A vint-i-
cic de desembre. Fum,
/fum, fum,
Ha nascut un minyonet ros
i blanquet, ros i blanquet,
Fill de la Verge Maria, és
nat en una establia. Fum,
fum, fum. Ha nascut...

Aquí dalt de la muntan-
ya, Fum, fum, fum. Aquí
dalt de la muntanya. Fum,
/fum, fum.

Si n'hi ha dos pastorets
abrigadets, abrigadets.
Amb la pell i la samarra,
menjant ous i botifarra.
Fum, fum, fum. Si n'hi
ha dos pastorets...

A vint-i-cinc de desembre,
Fum, fum, fum. Com és
dia de Nadal! molt prin-
cipal, molt principal, quan
sortirem de matines ferem
bones restolines. Fum,
/fum, fum.

Déu nos dó unes santes
festes. Fum, fum, fum. Fa-
ci fret, faci calor, serà mil-
lor, serà millor, de Jesús
fer gran memòria perquè
ens vulgui dalt la Glòria.
/Fum, fum, fum.

CAROL ANN
OLIVARES DYER



Sant Josep i la Mare de Deu
dins la cova.



Una arenalera. Na Carol Ann
Olivares i Dyer, fou la sibilla
d'enguany.

Editorial TRES ANYS AL SERVEI D'AQUEST POBLE

Són ja tres anys que S'ARENAL DE MALLORCA surt puntualment a la cita amb els seus lectors. Els dos anys primers, cada mes, ara, a partir del novembre de l'any passat, cada quinze dies.

Una feina laboriosa i ingrata, però que feia falta al nostre poble, per això la feim. Es laboriosa perquè du molta de feina traduir les notícies, comentar-les i anunciar-les, d'altres idiomes. Ingrata, perquè molta de gent no enten que aquesta revista s'hagi de fer en català. Feia falta, perquè no hi ha premsa escrita en la nostra llengua a Mallorca, i sense premsa escrita, la nostra llengua a Mallorca, i sense premsa escrita, la nostra llengua se va arraconant a poc a poc.

Començarem amb 800 exemplars, avui en feim 3.000. Els reben els socis de l'Associació de Veïnats de S'Arenal i uns 1.300 subscriptors escampats des de S'Arenal fins al Molinar, Son Sardina, Son Ferriol, Sant Jordi i els seus llogarets, pels pobles del terme de Marratxí, a Llucmajor i a Ciutat. Enviam aquesta revista a Barcelona, a Valencia i a Andorra, la reben a Miami i a Cuba...

La revista és comentada i a vegades aixeca bòfigues a més d'un, arreu de la nostra comarca, fa però un servici a la nostra comunitat que ningú pot negar.

Un dels serveis que feim a la nostra comunitat, és la de fer de saig a la nostra comarca. Feim les crides dels nostres Ajuntaments, les crides dels comerciants i empresaris que tenen qualque cosa que anunciar o qualque casa que vendre. Ells fan possible aquesta revista amb els seus anuncis —que no són massa cars, s'ha de dir tot— i que fan una funció social que ens mancava. A ells cal agrair el que aquesta revista pugui seguir endavant, també als subscriptors i lectors que, amb la seva aportació la fan possible.



Joan Miró, aquest català universal orgull de la nostra raça va morir el dia de Nadal a So N'Abrines de Ciutat. S'ARENAL DE MALLORCA se vol sumar al dolor que per tot arreu ha provocat la seva mort.

REPORTATGES FOTOGRÀFICS

FESTES, BATETJOS, PRIMERES COMUNIONS, NOCES...

ES UN SERVICI MÉS DE

S'Arenal de Mallorca

cartas al director

QUESTIÓ D'IDENTITAT

Sr. Dr. Li agrairia que publiqués al seu diari aquesta carta.

Fa molt de temps, massa, que d'una manera progressiva me sent desplaçat, desplaçat com el meu poble, de ses seves ancestrals costums i d'una llengua que de cada dia menys se xarra. Al mitg de tants de neologismes, barbarismes i alabances cap a tot el que ve de fora, sent la necessitat de demandar aquesta absurda situació.

Som un poble inocent, es clar, però a la força, perquè poc a poc i per motius econòmics, i polítics hem engendrat una necessitat externa casi exterminant la arrel d'un poble. Uns quaranta anys que pesen damunt una llengua, un creixement turístic desorbitat i cacique i una immigració descontrolada han donat lloc a una mena de violacions costumbristes, folklòriques, lingüístiques i sobre tot paisajístiques, que no mes mos perjudiquen a noltros. Aquesta vocació d'extranjers, aques-

ta ansia de xarrar llengües universals sense encara conèixer gaire be sa nostra propia llengua, aquesta menyspreiació de tot el mercat, serveis, art i fins i tot cultura amb lletres majúscules de ses nostres illes, hem fa sentir una mica titelle d'un guinyol mogut per no sé quines mans.

Sovint mos donam per satisfets, ja tenim un govern autònom en certa relevància política, alguns carrers tenen plaques impreses en sa nostra llengua i un pic a l'any se fa una ballada que es diu popular a una de ses nostres plaçes. Mos basta poc. Es valor de poble va molt més anllà de unes simples travesures d'una capritxosa fada. No s'acaba tot amb una marxa a Lluch a peu, un Real Mallorca de primera divisió, unes papeperes per a donar imatge de ciutat neta, i una manifestació per a la no urbanització d'un del pocs espais naturals que resten a la nostra malmanada roqueta ni tant sols comprant el disc d'en Tomeu Penya o cantant ritualment la Balanguera.

Una identitat es una arrel mes forta, que s'exteriora en el cada dia de cada any, de manera que impremeix una forma d'esser. No basta aprendre el mallorquí o català a ses escoles i després a ca nostra pensarem o xarrarem en castellà renunciant als valors essencials d'un poble perquè està de moda es castellà o simplement perquè mos es fàcil. Lo nostro és nostro, i respect i admit que hi pot dir sentint-ho, qui se sent viu din es seu poble, pero jo també vull esser espatat i no m'agrada esser plat de segona taula dins ca meva.

Si noltros no miram per noltros i de vers mos sentim un poble viu que estima tot allò que de temps enrera hem hereditat, porem vendre s'ànima al dimoni i esperar, que els altres feran el rest.

JAUME SUREDA

SON BONET

Es va consumir el disbarat. De res va servir la

reunió que, davant la lamentable inhibició de l'ajuntament de Marratxí, varen tenir una comisió de veïns del Pont d'Inca i del Pla de Na Tesa amb les autoritats de l'aeròdrom de Son Bonet.

El camp s'ha tancat totalment. Les conseqüències són evidents, dos nuclis de població separats artificialment i sense medis de transport que els uneixin. La única solució pel qui no tenguim medis de locomoció propis és donar un llarg rodeig per una carretera estreta, sense aceres i amb molt de trànsit.

De res ha servit el que molts d'allots que es traslladen diàriament d'una població a l'altra per anar als col·legis del Pont d'Inca ni que els pensionistes es tenguin que desplaçar també al Pont per a rebre el retiro. Totes aquestes argumentacions no han servit per res.

Es demanava en últim extrem, que una parcel·la inservible i innecessària com a pista d'aterratge i que talla el traçat del carrer Mola quedàs oberta al trànsit peatonal i, encara millor que es donàs al veïnatge per a fins recreatius. El precedent existeix: prop de l'edifici de l'antic aeroport, han deixat una amplia zona fora del tancat, dedicada a instal·lacions esportives de l'Aero-Club allà instal·lat.

A pesar de tot això, els veïns d'ambdues poblacions han obtingut la negativa més rotunda i la desconsideració més absoluta i tot això a més de suportar les quotidianes molèsties de les avionetes que sobrevolen les seves cases i el que és pitjor les arriscades filigranes que realitzen les avionetes acrobàtiques sobre la vertical d'ambdues poblacions. Pareix esser que per a les autoritats abans dites, només representa un perill el trànsit de persones per zones marginals no utilitzades per avionetes.

Tal vegada la guarda d'ovelles que pastura pel camp, supos que amb la deguda autorització, no és perillós. Ni tampoc els vehicles dels empleats del radar que circulen per la pista. Crec que a això se l'anomena la llei de l'embut i encara que se sol aconsellar no plorar sobre llet vessada, em permeteix de dirigir la pre-

sent únicament com a últim recurs a fer potadetes.

EMILIANO MANZANO
AGUADO
(PONT D'INCA)

"MOLTS S'HI VEURAN RETRATATS"

Sr. Director:

Ja sé que amb aquesta carta no descobriré res de nou. La qüestió la tenim al carrer a la vista de tot-hom, però m'agradaria tenir l'oportunitat de fer algunes consideracions sobre un tema que sempre resulta sorprenent i que ha alcançat nivells inexplicables a la nostra Illa.

I el tema és aquest: Com és possible que encara hi hagi matrimonis mallorquins, fills, nets i renets de mallorquins, que viuen a Mallorca i que parlin el castellà als seus nins? Quina bena s'han posat voluntàriament davant dels seus ulls? No. No cerquem una resposta convincent perquè realment no existeix. Tot allò que és absurd no té explicació lògica.

Podem analitzar una mica el fet, però sobretot, analitzem quin tipus de personatges són els que obren així, traint la seva llengua, la llengua que ells mateixos varen mamar, traint la seva terra, les seves arrels i els seus avantpassats.

Son, quasi invariablement, matrimonis fills de "papàs", educats dins un ambient de "nuevos ricos" o de gent amb pretensions d'esser-ho. Educats "a lo cursi" amb una bona dosi de pomeria. Aquests matrimonis i els seus pares arribaren un dia a la conclusió que parlar castellà feia més fi. Com a més de ciutat. Com a més cult. Però clar, dins la seva pròpia cèl·lula familiar ja no hi eren a temps. No hi havien caigut abans i, pobrets, havien fet la beneïtura de xerrar sempre la seva pròpia llengua en família.

Un bon dia, però, es presentà la segona oportunitat amb el naixement dels nètets o netetes i prou alerta que varen anar a treballar amb la mateixa pedra. Ja tenim els nous esforços per xerrar el castellà, millor dit, a destrossar el castellà, amb una manca absoluta d'espontaneïtat, de fluïdesa i de co-

recció, d'altra banda ben natural, tenint en compte que parlaven —parlen— un idioma estrany. D'aquesta manera viuen més tranquils. Ja han alcançat el colofó distintiu del seu status social, amb els filletes, netets y netetes, tan "monos" ells, "hablando el castellano".

I continuant amb l'anàlisi d'aquesta gent: Heu provat d'encetar-los el tema nacionalista? Aquí si que ja no hi ha cap carta que lligui. Ells són més mallorquinistes que ningú i estimen Mallorca fins a la medulla, però opinen que s'ha de xerrar el castellà. Però, i el mallorquí? Bé, si, però com que realment no serveix per res... en canvi, el castellà... I a continuació, invariablement, surt el tema de l'ensenyança, mostrant-se com a enemics acèrrims de que es perdi el temps estudiant català a l'escola. Encara ensenyassin el mallorquí... Com quedam? Ara sí que ja m'he perdut. S'ha d'ensenyar una cosa que no serveix per res? I no acaben aquí. Llavors comencen a sentenciar, encesos com un pinyol de cirera, que el mallorquí (ara n'hi ha que li diuen balear) és cosa distinta del català, perquè a Barcelona diuen "gos" i aquí deim "Ca". No, si està claríssim. Ells ho saben molt bé. D'això si que en saben molt (com de quasi tot, naturalment). Però resulta que no han vist mai un llibre de filologia ni d'una passa enfora.

I és que aquesta gent també té ciència infosa, endemés de cursileria i pomeria. I té també altres trets molt característics i unes formes de pensar bastant ben enquadrades, però no em vull estendre més detallant-los. Aquesta carta resultaria massa llarga i no vull abusar de la seva benevolència. Sr. Director. D'altra banda crec que no fa massa falta, perquè qualsevol lector els haurà advertit ja o els advertirà per poc que s'entretengui en observar les seves "constants".

Sé que aquesta carta enforiolarà a molts perquè s'hi veuran retratats. Sé que em contestaran, com sempre, "encesos com un pinyol de cirera". M'es igual. Tanmateix sé, també, que la meua opinió es compartida per tots els mallorquins que realment estimen Mallorca.

Atentament.

UNA MALLORQUINA
QUE NO RENEGA

TELEFONS UTILS A S'ARENAL

A LA PART DE CIUTAT

Ajuntament... 227744
Tota casta de desperfectes a la via pública (entre les 13,30 i 15,00) ... 227643-227644
Bombers... 281250-290017
Residència de l'assegurança social... 289100
Creu roja de Ca'n Pastilla... 264040.
Policia Nacional... 091
Policia Municipal... 092
Policia Municipal de s'Arenal... 267654
Serveis mèdics.490011

La Porciúncula 260002
Ràdio Taxi 255440.

A LA PART DE LLUCMAJOR

Ajuntament... 660050
Oficina de s'Arenal... 264071
Bombers... 660756
Policia Municipal... 661767
Guardia Civil... 264121
Ràdio Taxi... 263080
Parròquia... 263265
Club Tots Junts... 265538
Associació de Veïnats... 265005
Grues Sampil...264193

Subscriu-te a S'Arenal de Mallorca

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Carrer _____
Població _____ Tel _____

M'interessa una subscripció:

☐ SEMESTRAL 600 Ptes.

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc _____ Suc. _____

Compte n.º _____ Titular _____

☐ Comptat Firma _____

Ompliu aquesta targa i enviau-la al Camí Canteres, 132, s'Arenal.



Equip de recent creat Club de Petanca Son Sunyer. Els jugadors encara no tenen uniformes. Si qualche casa comercial en vol donar ja ho sap.

PETANCA

TROFEU DE L'INDIOT

El dissabte abans de la Nit de Nadal, el Club de Petanca Son Sunyer que té el local al Bar Jamaica, va organitzar el Trofeu de l'indiote. Durant tot el dia, els homes tiraren bolles damunt la Plaça del Consulti, al vespre, la classifi-

cació va quedar d'aquesta manera.

El Sant Francesc del Pilarí se'n dugué el primer premi consistent en tres indiots, el segon de tres pollastres gigants fou per a La Porciúncula, el tercer de tres coloms fou

pel Club Petanca Son Sunyer, club organitzador i el quart premi, quatre botelles de vi, pel C.P. Arenal.

Ara, per Pasco, els organitzadors pensen organitzar el Trofeu de xot. D'això, en tornarem a parlar.



Equip de tercera del C.P. Bar Tolo del Pla de Na Tesa. Entrenen molt i, van dels primers



Femines del C.P. Palma del Molinar.



Equip de tercera del C.P. S'Arenal. Quasi tots són ben joves.

LLEIS I COSTUMS

Després de més de dos-cents anys, el nostre Estatut d'Autonomia ha tancat l'etapa que va obrir el decret de Nova Planta el 1715.

Des d'ara el mallorquí, o català de Mallorca, és llengua oficial. El Parlament, amb el Govern Autònom i els Consells Insulars de cada una de les Illes, així com els Ajuntaments, enfronten la tasca de donar vida a la lletra de l'Estatut. Començant pel Parlament que haurà de promulgar, dins un temps no massa llarg, l'anomenada Llei de Normalització Lingüística. Aquesta és la part jurídica, la part de la Llei.

Ara bé, una autèntica normalització, que vol dir: fer normal allò que un centralisme despòtic un dia va "desnormalitzar", en-demes de lleis suposa costums. Els juristes estructuraren lleis; el poble crea costums.

Aquesta és la tasca de tots: anar aconseguint emprar la nostra llengua amb normalitat. Passar de l'ús exclusivament casolà a una utilització també en

les relacions comercials i oficials.

La nostra llengua; la que aprenguérem de les nostres mares, la dels nostres primers mots, la de les expressions més íntimes (que no ens surten en la castellana, ni en cap altra), la de les nostres pregàries infantils, la de les manifestacions de goig i de dolor, la llengua en la que somniem i en la que imaginam èxits i desventures, és també la que empram millor en una xerrada de negocis o en la resposta a un qüestionari.

Sempre ho feim així, quan ho feim de paraula. ¿Per què no fer-ho també quan la gestió ha d'esser per escrit? Potser ens surti igual de malament que quan ens expressam (sobretot oralment) en castellà. Ja que la majoria (sense excloure els polítics) parlem un castellà quasi inintelligible.

Per a una vertadera normalització, pensam que, de part nostra, la part dels costums, hi hem de posar:

1.- Conveciment de que la llengua no és un

detall folklòric, sinó que configura una part íntima de la nostra manera d'esser. Es part essencial de la nostra identitat de poble mallorquí.

2.- Escriure sempre en català de Mallorca. Amb tota la comprensió necessària pels qui no l'entenguin. Sense despreciar cap altra llengua, sobretot la castellana. Tenim experiència de sentir-nos ferits amb expressions com: "hable en cristiano, coño!" No paguem mai amb la mateixa moneda; que la convivència necessita (com el peix de l'aigua) l'acceptar i el respectar els altres, amb tot quant els és essencial, com ho és la llengua.

3.- Demanar, amb tanta amabilitat com fermesa, que les comunicacions dels nostres organismes ens arribin en la nostra llengua. Això sí, sense voler exigir als empleats l'esforç que abans no hàgim fet nosaltres. Més bé, col·laborant, cadascú a la mesura de les seves capacitats, a donar passes cap a la normalització.

SANTA BARBÀRA



MUSIC BAR BRASILIA

Banquets de batetjos, noces, primeres comunions, festes socials...
Cada vespre, música de guitarra a carrec de Manuel i Ferrand.
Avinguda Bartomeu Riutort, entre els Belnearis 1 i 2 de Ca'n Pastilla.
Telefons 260119 - 264563

BONES FESTES A TOTS



BAR EL DERROCHE Carrer Palmer, 9 Tel. 277002
Es Molinar.



Bar Es Cantó del Pi.Llarf.



BAR BARA Son Ferriol



BAR CA'N RAFEL
especialitat en pol·lastres a l'ast.
Carrer Amilcar, 10
S'Arenal de Mallorca.



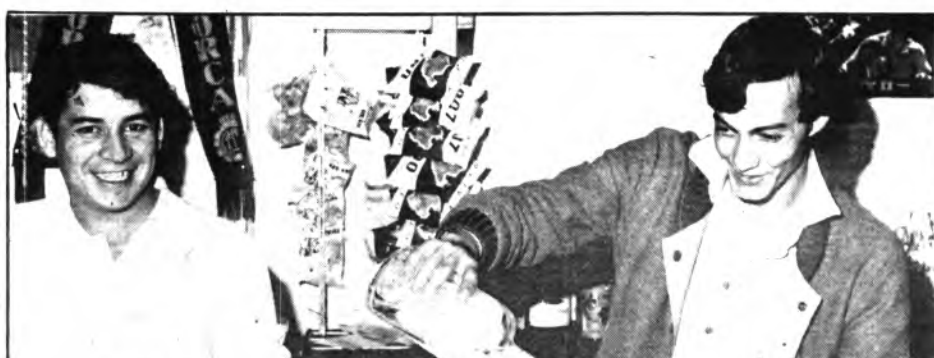
NUEVA OLA

Per aquestes festes de Nadal i Reis hen duit moltes bicicletes i motos petites.
Carrer Trassimeno, 64
Tel. 269238
S'Arenal de Mallorca



TOTI'S BOUTIQUE

Carrer Bartomeu Calafell, 2
S'Arenal de Mallorca



ROCKI MUSIC BAR

Son Ferriol. BONES FESTES.



CARNICERIA TOLO

Carrer B. H. Bianor, 23
S'Arenal de Mallorca



Bar Restaurant

CAN CABANA

Carrer Montanya, 374
Es Pi.Llarí
Per la Nit de Nadal i la de Cap d'Any, xocolata amb ensaimades.

ULTIM TANGO A MADRID

Encara sonava l'últim tango d'Alaska i ja estava el camió de les mantes a les portes de la discoteca. Com saben els avions, als tres minuts de caure. El misteriós camió de les mantes arriba abans, sempre abans, que les ambulàncies, que els bombers, que els gemecs. Maleït país, maleït, extrany magatzem de les mantex preparades dia i nit. Els polítics arriben molt més tard que les mantes i demostren que "Barajas està en regla" i que "La discoteca goza de garantías", mentres socarrima la carn cremada. Però el foc no sap llegir. No enten de programes electorals. Ni escolta a Leguina dir "tenemos la negra", que deu esser en homenatge a la miss guineana de l'alcalde

Tierno Galvan. Tanta sort que Moran no jutja els accidents, per que sino, els jutjaria "positivament", com les bufetades polítiques. Algún dia, en el proper accident, la caixa negra es rebel·larà i quan esté parlant el senyor ministre de la colza, cridarà, escupint al cel de la nit: -Calla't, gringo.

El partit en el poder està intentant demostrar que tot és cosa dels astres: els avions xocaren el dia 7 i han caigut un 747 i un 727, els al·lots que es cremaren el 17. Alerta amb el 27. La culpa é d'Urà Plutó i no de Bar-on com diu la dreta. La dreta només fabrica mantes, però anirà alerta a no capitalitzar la des-

gràcia i voler arribar al poder, ja tan sols queda temps per a rectificar l'imprescindible: Felipe fa vuit dies va cridar Marcelino Oreja, "¿estás cansado Marcelino?", "no, presidente" i l'ha posat en vies d'esser secretari del parlament europeu. Cap president havia pegat aquesta reboçada al seu ministre d'exterior. Ja només queda fer onze gols i frenar el camió de les mantes que va arribar, quasi, quan aquells al·lots ballaven el seu darrer tango a Madrid.

PERE RODRIGUEZ

HISTORIES DES BOTXI DE SON CANTAGRINS

MALLORQUETA, ENCARA MOS SALVAREM!

I que ho seria de maco que el R.C.D. Mallorca està plé de mallorquins! I... que per els altaveus es parlàs amb la nostra llengua! I... que el senyor President hagués tengut més vista de cap a la planificació d'aquesta Primera Divisió!

S'Arenelenc Miquel Contestí, home fet de bona pasta, ferm, ha estat fins ara l'únic culpable de tots els èxits pel nostre club... que si la pujat de Tercera a Primera, que si... ha sanetjat l'economia, que si per amunt, que si per avall.

Fa dues temporades Es Botxi de Son Cantagrins, li va demanar públicament al senyor President, ¿perqué no se contava amb un secretari tècnic per fer els fitxatges, controlàs possibles nous jugadors de categories inferiors, amén del seu criteri dins la Comissió Esportiva, i el Sr. Contestí, me va dir: "No hay

dinero, tenga Ud. en cuenta, que hemos subido al Mallorca de Tercera hasta Segunda A y, lo primero que hay que hacer es sanear bien nuestra economía. "¿Qué más quisiera yo, poder contar con un secretario técnico..." La temporada pasada durante un programa de Joan Antoni Bauçà ("El deporte al día", RCE) vaig telefonar a l'emissora per demanar-li al President ¿Quant es pensa dur a terme la planificació del club en qüestions de cantera, secretari tècnic, etc. I Contestí me contestà: "Lo que Ud. me dice està muy bien, a mi también me gustaría contar con un secretario técnico y que todos los jugadores fuesen mallorquines, pero para esto se necesitan, lo menos 15.000 socios, el Mallorca en estos momentos está en los siete mil y pico, esperemos llegar a esta cifra y después podremos realizarlo todo".

Començar la temporada i es va amollar al Sr. Mü-

ller, home malcarat amb Premsa i Radio (recordau que volgué pegar a Joan Antoni Bauçà) i, feim barrina amb Koldo Aguirre, basc, intel·ligent l'home! emperò mancat d'una de les mes importants qualitats que ha de tenir un entrenador que arriba a un club fet amb jugadors d'aquí i d'allà, aquesta qualitat és la que vos podria ensenyar, millor que yo, el mestre Helenio, Don Herrera, Menotti o el mateix Marcel Domingo, la psicologia suficient com saber tirar els homes endavant! dins Sarrià quant el dolent públic perico xiulava els seus propis jugadors! estant 1-1, o quan, no ha sabut donar mai aquesta moral necesaria pels jugadors, per guanyar qualche partit, jés que ni en el Constància, guanyarem!

L'intermediari París és l'encarregat de dur-mos les figures, Verón, Juani, etc. ¿Quants de millions valen aquests dos senyor totsols,

Sr. Contestí? ¿Quants d'anys hauriem pogut pagar la nòmina d'un honrat secretari tècnic?

Ara ve lo fotut, si el Mallorca no treu cap, supòs que pensaran reforçar l'equip, ¿no? Iddò imaginau-vos que els jugadors que haurien de venir, no vendran per dos chavos! veient la situació esportiva com està, i sabent, també, com està l'econòmica. Per tant, vendrien a resoldre el futur firmant, per un parell de temporades, sumes elevades... llavors si que nadarem de bon deveres, el Mallorca a Segona i amb les pessas d'aquests individus. El públic... que ja ho podeu veure. El socis que... ni l'olor. I tot això ¿perqué? Per no haver fet les coses bé, quant el club va bé. ¿Perqué, per posar un exemple, es tenen ABANDONADES TOTALMENT LES PENYES del Reial Mallorca? Evident... les penyes només interessen quant el

camp està buit, ¿per qué volem les penyes si el camp està ple? ¿Per qué volem secretari tècnic, si nosaltres mateixos podem fer els fitxatges i... de passada guanyarem qualche coseta perque a veure! nosaltres feim molta feina i tenim molts de maldecaps, és ben just que siguem agraïts per els nostres socis?

Lo més fotut de tot aquest burballés que si les coses es fessin tal com toca, tot aniria collonut. Si haguéssim pujat a poc a poc, planificant, invertint, senyors... això és una emsal i que fan els bons empresaris? Iddò simplement programar el futur sense oblidar el present, emperò sempre pensant a curt, mig i llarg plaç.



El president Contestí va fer el seu parlament en castellà.



El jugador Armstrong ho feu en anglès, idioma que fou traduït al castellà pel president de la penya.



Formació de karateques de S'Arenal. Ells i elles són els futurs pegadors del nostre poble.

REUNIÓ A L'ESCOLA PÚBLICA DE S'ARENAL

La direcció del Centre els informa que:

En la reunió celebrada el dia set de desembre de 1983 on hi han assistit pares, alumnes i professors d'aquest centre i estant presents els representants de l'excel·lentíssim ajuntament de Lluçmajor s'ha arribat al següent acord:

—En primer lloc tots hem estat d'acord en que:

a) Les canteres són un perill real per a la població de S'Arenal de Lluçmajor (en especial pels allots).

b) Que aquest perill ha de desaparèixer com abans millor.

—En segon lloc s'han apuntat dues solucions:

a) Tancat del solar.
b) El seu rasament (omplint tot allò que fagi

falta).

—Problemàtica:

Sorgida per esser:

a— Zona rústica (i no estar englobada dins de cap pla d'urbanisme aprovat).

b) Propietat privada: en la seva totalitat i fins que no s'aprovi el Pla parcial d'urbanisme de l'Arenal de Lluçmajor.

—Finalment es va arri-

bar al següent acord:

Els dos representats de S'Arenal de Lluçmajor davant de l'ajuntament presentarien el problema les seves possibles solucions en:

a) sessió ordinària del consistori (12-XII-83)

b) en el Plé del Consistori (27-XII-83)

Això és al que s'ha arribat. Només això.

Video Reportatges-VHS i BETA

CONDOR

Li feim una cinta video reportatge de les seves noces, comunions dels seus fills, festes familiars, a fi de que pugui a qualsevol hora mostrar-ho al seu aparell de T.V., als seus amics i familiars. Preus molt econòmics. Ens cridi sense compromís.

Telefons 262192 - 269491.

Carrer Roses
Al Mollet Nou de S'Arenal.



**LES SEVES FOTOS COLOR
MÉS GROSES**

(Grossària 10x15)

MÉS BONIQUES

(Superfície molt brillant)

MÉS RÀPIDES

(Només en 90 minuts)

LASER

A S'Arenal de Mallorca
(Entre balnearis, 7 i 8)
Avinguda Nacional, 12
Telefon 262326



Acompanyats dels seus mestres els alumnes de segona etapa, visitaren l'Ajuntament i l'Exposició sobre "L'Evolució" segons les teories de Darwin que l'Ajuntament va muntar a la Casa de Cultura. La fotografia fou presa a les escales de Cort 1



Els nins s'hi
volgueren fotografiar.



Un Betlem ben original.

ASSOCIACIÓ DE PARES DE L'ESCOLA PÚBLICA DE S'ARENAL—CIUTAT

Aquesta escola, feta en
temps de la República ha

quedat molt petita. Estava en molt males condicions, ara però, gràcies a la gestió de la Associació de pares i a la bona voluntat de l'Ajuntament de Ciutat, està en prou bones condicions de pintura, fontaneria, electricitat, etc.

Ara, aquests mesos d'hivern se posarà un trispol de formigó al pati ja que l'arena del sol, embruta totes les aules.

Moltes coses han aconseguit els directius de la Associació de pares en un any de funcionament: Un assessor deportiu pels professors que ensenyen gimnàstica. Dues hores setmanals d'iniciació deportiva pels alumnes de segona etapa. Dues hores de gimnàstica de manteniment per els pares i les mares. Dues hores de balls mallorquins. Ara, per Nadal, hi ha hagut grans festes de fi de curs: Concurs de postals nadalenques, representació d'una obra teatral en mallorquí i una al-

tra en castellà, els Reis Màgics també arribaren a l'escola.

MOLTS DE PROJECTES

L'objectiu principal de la APA, és trobar un trast per a la construcció de la nova escola de S'Arenal.

Quant hi hagi una escola nova, l'escola vella se descongestionarà i podran recobrar algunes sales per a menjador, biblioteca, sales de professors i per a la Associació.

Ara, durant el mes de gener, hi haurà revisió de salut per a tots els nins i seguidament un cicle de conferències per parlar de la salut, clais de música per tots els nins, i classes d'escacs (ajedrez).

FITXA TECNICA

L'escola té 17 mestres, per a 480 alumnes. Té una aula d'educació especial.

L'Associació de pares té 140 socis, és a dir, el 50 por ciento dels pares.



EN MANOLITO ENS HA DEIXAT

S'Aranjassa està de dol. En Manolito Peres ens ha deixat. Era un nin molt estimat i apreciat dins i fora de S'Aranjassa. La seva malaltia era incurable, els de ca seva ho sabien i se desfeien en atencions envers d'ell. Especials atencions tenien en ell la seva padrina i l'oncle En Pep.

No tenim paraules de cosol, el que volem significar és que l'estimavem. Va viure 13 anys de felicitat els darrers dels quals, els seus pares concients de la seva malaltia, l'aviciaren i li donaren coratge i il·lusió de viure.



Familiars, amics, petits i grans, tots ens unim en la pena, tenim però l'esperança de qu'ell està gaudint d'una vida millor allà

entre els angels. Que descansi en pau.

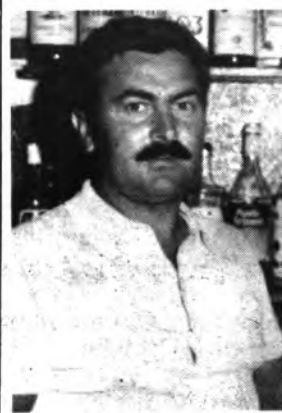
ESTEVE MARTORELL



Aquests dies de primers d'any s'ha obert un nou servei a la nostra comarca, concretament al supermercat CONTINENTE del Coll de'n Rebassa. Se tracta d'un túnel de rentar i encerar cotxes, túnel que és el darrer model del mercat.

Sis cotxes caben dins el túnel que té una capacitat de feina de 60 cotxes a l'hora. Un servei còmode ja que la gent podrà deixar el cotxe al tuner —que està devora la descàrrega de mercaderies— i quan torni de fer la compra, el trobarà net i encerat.

Un bon servei per la gent de S'Arenal, Ca'n Pastilla, El Pilarí, S'Aranjassa, Sant Jordi, Sa Casa Blanca, Son Ferriol, Es Coll de'n Rebassa i Es Molinar, principals clients de CONTINENTE. I si no feis la prova anant-hi a fer la compra; coneixereu a la meitat dels compradors perquè són de la nostra comarca.



BAR TURÓ
DARTS, BILLAR,
PING PONG,
FUTBOLIN,
CARTES,
PARXESSI...
ES TURÓ DE S'ARANJASSA

SEAT

Agent oficial no. 0523

FRAU Automòviles

Compra-venda automovils usats

Exposició:

Avingda. del Cid, 84

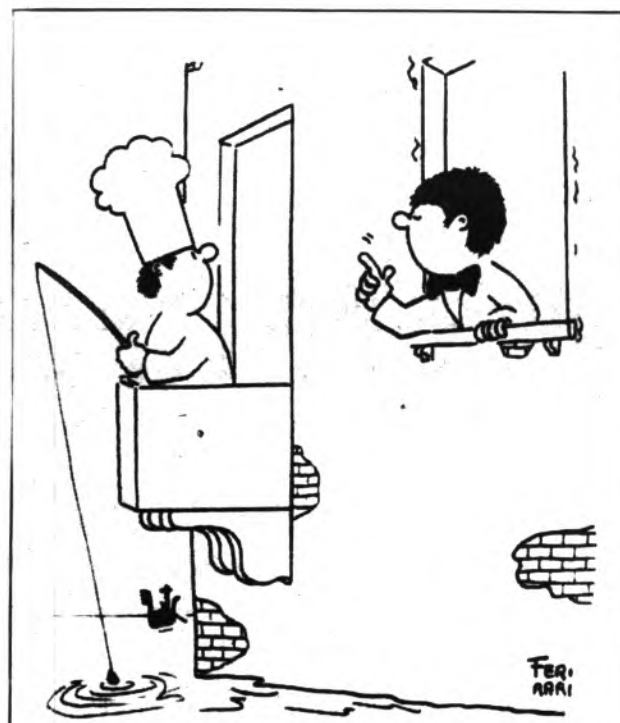
Tallers:

Rocinante, 18

Informació i venta: Rocinante, 22. Tel. 241947

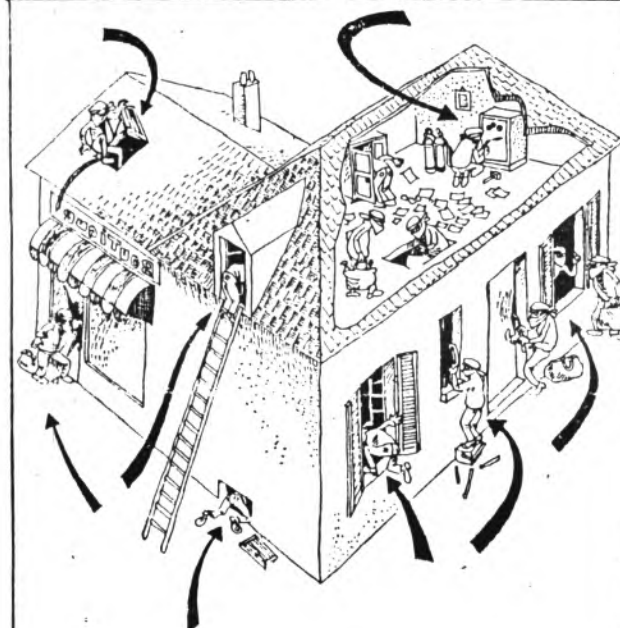
SON FERRIOL

Marca	Matrícula	Precio
Ford Fiesta	PM-T	330.000
Ford Fiesta	PM-N	240.000
Ford Fiesta L	PM-O	300.000
Panda-35	PM-T	260.000
Panda-45	Babaria M-V	280.000
Seat-127	PM-S	250.000
127-Fura	PM-W	360.000
Seat-124	PM-N	175.000
Supermirafiori		
131-2.000	PM-P	625.000
131-1430	PM-N	325.000
R-12-TL	PM-P	380.000
R-5 GTL	PM-K	325.000
Ritmo-Crono	PM-V	700.000
Ritmo-65	PM-P	380.000
Mehari	PM-U	250.000
Talbot-150	PM-M	400.000
Visa	M-EV	415.000
Frod Scort		
1600 Guia	PM-W	750.000



La taula dotze demana, si el peix està llest...?

¿Qué pot ocórrer a ca seva durant la seva absència?



Alarmes electròniques per a la detecció de: robatoris, sabotatge, incendi, inundació i fuga de gas. Connexió automàtica per telèfon o via ràdio.

INATRON
ELECTRONICA INDUSTRIAL
DEPARTAMENT DE SEGURETAT

Gabriel Tomàs
Carrer Duc de Rubí, 21. Tel. 242218
SON FERRIOL



CI. EJERCITO ESPAÑOL, 57
EL ARENAL - MALLORCA

**LLOGUER DE DISCOTEQUES
MOVILS PER A
HOTELS,
RESTAURANTS I
PARTICULARS
(BODES,
COMUNIONS...).**
TEL. 233133



Carretera Militar, 258 - Telf. 26 80 60 S'ARENAL (Mallorca)

L'home que vivia sol

J. ESPUNYES

Una vegada —vegada per a la qual els anys no compten, de tan remota, sinó les centúries— hi havia un home que vivia sol en una terra rica i acollidora, gairebé paradisiàca. De clima temperat, la mar li besava dolçament els peus i rinxolaven el seu cap cims de muntanya, amb fonts de raig abundós i un riu d'aigües clares i tranquil·les que solcava immensos boscos de pins abans d'ador-

missar-se en el matalàs d'herbei de la gran plana...

Vivia sol, dic, l'home, i si li haguéssiu preguntat quan hi havia arribat, allí, o si hi havia nascut, de segur que no us ho hauria sabut dir: desconeixia la seva ascendència. Tanmateix era feliç, aixoplugat en una

cova natural, oberta a la roca, i dedicat a l'art de l'agricultura. Sembrava el gra al seu temps, i al seu temps el segava i el batia per assegurar-se el pa de cada dia. I el mateix feia amb les hortalisses i els llegums, amb els arbres fruiters i els ceps de la vinya. Amic de tots els animals que poblaven aquell racó de la naturalesa, atès que no practicava la caça ni la pesca, s'ajudaven plegats a fer-se companyia. Ni ells no li malmetien les collites, ni ell no els maltractava a cops de pedra o de bastó. Durant les nits d'estiu, mentre parava la fresca, jugava al somni de volar d'estel a estel. En canvi, al cor de l'hivern, per arrecerar-se dels freds de l'estació en moments de lleure, s'entretenia a desembullar raigs de sol i en feia manats imaginaris. El seu cor no concebia la maldat, ni la cobdícia li rosegava l'esperit. Més que amo i senyor de la terra, n'era, senzillament, una part més.

Un bon dia, però, tot va canviar. Una mena d'esgarip salvatge, d'udol gutural, mai no sentit, en fou el senyal. Va davallar, de sobte, seguint la canal del riu, fins a batre-li les orelles i fer-li posar la pell de gallina. "¿Què redimoni deu ser...?", va començar a pensar mentre escodrinyava amb ulls de gat mesquer la ribera i les arbredes. Però no va continuar. ¡I ca! Perquè tot seguit el posseï una sensació estranya, angiososa, d'esgaripada fonda a dins del pit: s'adonà que totes les bestioletes dels voltants, les seves amigues, es feien escàpoles cuita-corrents, com si presentissin l'amenaça d'un gran perill...

Fins que el va veure, primer de lluny i després de més a prop. Era un individu com ell, qui pertorbava la pau del paratge i hi provocava l'enrenou, amb una única diferència, només: que pel cap baix li triplicava la corpenta. Sí, en feia ben bé tres, de la seva mida. Un fenomen que no fou obstacle perquè el sortís a rebre cordial, carregat de bona voluntat. Però l'altre, el nouvingut, no en va fer cabal, de la deferència. Ni la paraula, no li va adreçar.

Se l'apartà del davant, d'una empenta seca, i saltà pel dret cap a un plantat de presseguers, l'examinà atent i va començar a cruspir-se, golafre, la fruita més bonica de color i més flairosa, els préssecs més madurs.

L'home que vivia sol, i és natural, va sentir-se'n ferit i humiliat, d'aquell comportament de refús, violent i autoritari. A més, ¿per quins set sous, tanta barra? Això no obstant, va intentar d'establir-hi contacte novament, hospitalari. Un gest efectuat debades. Perquè l'intrús l'engrapà pel canell de la mà que li donava, en senyal d'amistat, i li torçà el braç com si res cap a l'esquena fins a fer-li mal i tenir-lo immobilitzat. En deixar-lo en llibertat, ja tip de préssecs, va etzibar-li una puntada de peu al cul, que el projectà brutalment contra un marge, i emprengué el camí de la cova amb una decisió que no feia pressuposar res de bo: es veia que li ballava pel cap d'establir-s'hi, si més no momentàniament.

Dissortadament, no fou així. Vull dir que ho féu definitivament, d'instal·lar-s'hi. I a mesura que passaven els dies, més bé semblava trobar-s'hi. Car, valent-se de la força, verament descomunal, s'emparava de tot allò que l'home que vivia sol havia anat bastint constant, amb penes i suors, i el convertia, menyspreu rere menyspreu, en una mena d'esclau només apte per rebre vexacions, en un drap brut, en un no res. ¡Tot un calvari! Fins que una nit se li van encendre les sangs de la dignitat i de la ira, al primer poblador de l'indret. Fou quan es convencé, després de molt pensar-hi, que prendre partit pel diàleg, amb aquell enèrgum, era inútil del tot; que el seu cor no podria resistir ja més la justa venjança que clamava, i que de futur, al pas que anava, ben poc en tindria, gens. I presa ja la decisió, no s'entretingué en romanços. Una migdiada, mentre roncava l'opressor, perquè altra cosa no era, li encastà fredament una destrat de pedra de sílex al bell mig del cap.

A l'home que vivia sol, perquè per al fet els anys no compten, de tan remot, sinó les centúries, ningú no va poder aplicar-li cap mena de llei antiterrorista: no s'havia constituït, encara, l'Estat espanyol.

LA CEL·LA DE PRÒSPERO

L'exèrcit masturbador i les legions infernals

La Santa Seu ha publicat un document oficial sobre "L'amor humà i l'educació sexual". S'hi demana, segons que diuen els diaris, la castedat com a virtut per combatre la sexualitat; una genialitat orientada a la procreació; la comprensió per als homosexuals i les pràctiques masturbadores, i una revaloració del sexe. No sé molt bé si aquestes informacions, que semblen fidedignes, modificaran en res els comportaments de l'espècie humana. Em plau de suposar que aquestes orientacions noves i comprensives almenys bandejaran d'un cop i per sempre més els espectres malignes de la nostra infantesa. El noi masturbador no patirà per la caiguda prematura del cabell —ai, l'adorada i temuda calvície—, ni sentirà tremolor davant una sobtada pèrdua de la visió, anunci imminent de la ceguesa condemnatòria —i quina resistència, doncs, a dur les primeres ulleres! Potser passaran també a la història negra i a l'enciclopèdia de la maledicència les dutxes de les senyoretes que no podien treure's la samarreta ni sota l'aigua purificadora, i els consells sibil·lins dels directors espirituals a fi i efecte de no exposar ni a la mirada tèrbola i malintencionada del seu propietari les parts pudibundes del cos humà.

Ara bé, ¿voleu dir que, un cop arraconats aquests tabús, canviarà en res el comportament sexual de l'espècie? L'home zoològic que es va presentar fa poc al nostre parc de les feres és una bona mostra de la nostra mal entesa animalitat. Segurament el nostre lloc, com a espècie, pertany realment a una gàbia d'exhibició. Un cop allí dins, podríem, com fa la nostra parentela de mones i micos, dedicar-nos a aquests innocents esplais sexuals. Des que el món és món i vam començar a baixar dels arbres —¡ai, quina sort si poguéssim enfilar-nos-hi altre cop!— l'*homo sapiens* ha fet del seu sexe la poma de la discòrdia, i potser, fins i tot, del pecat original.

Passaran els lustres i les centúries, i fins la doctrina de la Santa Seu, i homes i dones continuaran encara cercant, i trobant, llur gust en les manipulacions sexuals, bé sigui en àries solitàries, bé en duets, tercets o en un gran concertant. Les nostres pràctiques sexuals no crec que ens hagin fet millors ni pitjors: el que és segur és que l'exèrcit masturbador, malgrat les benvolents admonicions de moltes societats i moltes esglésies, és universal i que, per fortuna, no té res a veure amb les legions infernals. Que els àngels, segons afirmen, no tinguin sexe ja són figures d'un altre paner. ¡Ells s'ho perden!

ARIEL

RESTAURANT CAN PRUNES

DEVORA LA
GASOLINERA DE
S'ARANJASSA



Ha tornat a obrir
POLLASTRES A L'AST
Avinguda del Cid, 30 - Son Ferriol.

RESTAURANT QUIRANTE

SANT JORDI



Pup Thelegraf. Carrer Polacra. Ca'n Pastilla.

SE VENEN
PORTES - FINESTRES
PERSIANES I
VIDRIERES



Pedro J. Armijo Sánchez
Carrer Jover Coll, 26
Tel. 275283 Part. 270673
SON FERRIOL

La por de perdre

He contemplat el singular partit de futbol Espanya-Malta, del resultat del qual depenia que els espanyols es classifiquessin per a la fase posterior del campionat europeu. Per tal d'aconseguir-ho, les circumstàncies obligaven l'equip d'Espanya a fer dotze gols. El que semblava impossible s'acabà produint.

Al meu entendre, aquesta excepcional quantitat de gols no s'ha d'explicar, només, perquè l'equip de Malta és molt fluix; enfrontats amb altres equips francament mediocres, els espanyols no han fet ni dotze gols, ni vuit, ni quatre, i més d'una vegada han fracassat totalment. Jo penso que l'únic secret és que en aquesta ocasió no tenien por de perdre. L'objectiu era guanyar per molt.

En el món actual domina la por de perdre i és aquesta por la que fa que la majoria de partits —de futbol i d'altres esports— siguin tan avorrits, tan fatigants per a l'espectador neutral. La por de perdre és paralizadora, encongeix les pròpies possibilitats i a la llarga el temerós acaba adulterant la seva identitat.

En política passa el mateix. La por de perdre imatge, o de perdre vots, fa que molts líders i els seus partits «juguin» arronçats, a la defensiva, pendent més del «marcatge» del contrari que d'anar endavant i arriscar-se a construir jugades de gol. A vegades sembla que —com fan els equips que es conformen amb un empat— la preocupació màxima sigui que el temps vagi passant, «congelant» la pilota en una zona neutra i poc perillosa.

És difícil que els espectadors s'entusias-

min amb els porucs. Només els socis més devots del seu equip que del futbol o els militants més preocupats pel seu partit que per la política i el país són capaços de digerir l'avorriment.

La por de perdre ens va anquilosant. En la primera fase encara sentim uns impulsos que ens duren a decisions i a accions, però a força de tallar aquests impulsos es fan cada vegada més febles i arriba un moment que, no és que quedin ofegats, és que ja no neixen. El consell de «no estirar més el braç que la màniga» també té interpretacions que no són precisament positives. Només estirant més el braç que la màniga protectora podrem abastar allò que es troba una mica més amunt, o una mica més enllà, del lloc on tenim els peus clavats.

Ni individualment, ni col·lectivament, traïem el partit que caldria de les nostres capacitats perquè ens frena la por de perdre, que en el fons és la por a ser nosaltres mateixos, i en el nostre «ésser» no volem admetre cap dosi de fracàs. Així ens mantenim en un infantilisme disfressat de seny o de prudència, quan de fet només després d'haver fracassat algunes vegades es pot arribar a una autèntica maduresa.

Qui no estigui disposat a perdre no guanyarà mai, i per això hem d'arrencar-nos la por de perdre —que ens intoxica des de l'escola i la família, fins a la por difusa i general que ens pressiona des de tants angles de la societat actual— com qui arrenca la mala herba que no deixa créixer allò que hi ha de més viu en la nostra terra.

Josep M. Espinàs



La Selecció Espanyola va guanyar de 12-1 a la Selecció de Malta. Més tarde, euforia i cervesa entre els clients del Bar Ca'n Paco.

.., Papereria ..,
.., Premsa ..,
.., Articles de Regal ..,
.., i altres ..

TALLERES MILLAS

SERVICI OFICIAL CITROËN

EXPOSICIO I VENDA
C/ GUASP, 7. TEL. 260590.
COLL D'EN REBASSA

CITROËN ▲ - BX 14E - BX 14RE - BX 16RS - BX 16TRS

PAELLES Els Valencians

RESTAURANT

EMILIO RENART

AVDA. BARTOLOME RIUTORT SABATER, 104 • Tel. 26 81 67
CA'N PASTILLA • PALMA DE MALLORCA

Escola de Karate Tenshin
Jazz-Gimnàstica de Manteniment
Carrer Duc de Rubí, 3 Tel. 273126
Son Ferriol.

RADIO POPULAR

SOM LA RADIO

Una ràdio en la qual tu tens veu. I vot. Que te informa i entreten. Aquesta és la ràdio que feim a RADIO POPULAR. Una Ràdio amb els micròfons oberts per tu les 24 hores del dia. Una ràdio amb més de 700 professionals fent programes per a tu. Programes realment populars. Programes per escoltar i parlar. RADIO POPULAR.

RADIO POPULAR

LA RADIO ENCESA



Bar S'Arenal.

FUTBOL SALA

TROFEU DELS DILLUNS A CA'N PRUNES



No cal recordar que cada dia se jugan partits de futbol sala a les dues pistes de Ca'n Prunes. Equips de Bars, Hotels, comerços competeixen durant tot l'hivern amb els seus equips. Una bona activitat aquesta de l'esport

en un temps en que la majoria de la gent de la nostra comarca és a l'atur.

La setmana passada, va tenir lloc l'entrega de trofeus, del torneig dels dilluns, torneig on hi prengueren part 12 equips, quasi tots de la part fora-

na del terme de Ciutat.

El primer trofeu, fou aconseguit per PINTURES BERNAT, el segon pel RESTAURANT HOSTAL DES PLA DE SANT JORDI, i el tercer per UNIO IBERICA D'ASSE-
GURANCES.

Una bona festa d'entrega de trofeus que va tenir lloc com sempre al menjador de Ca'n Prunes de S'Aranjassa.



Hotel Cupido.



Bar Caramba de S'Arenal.

TALLERES VALLESPÍR

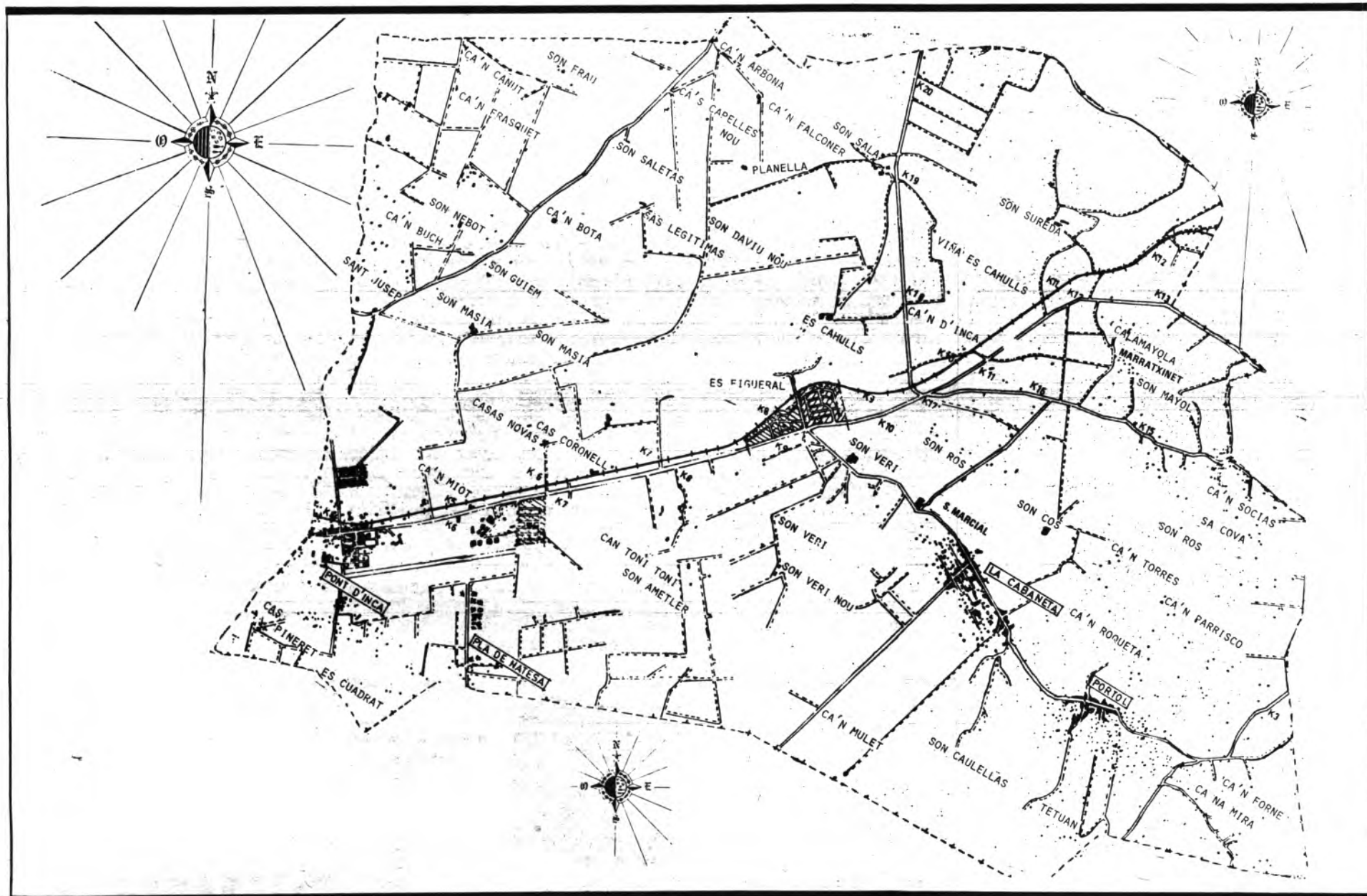
Mecànica Pintura
Plancha al Horno

San Juan de la Cruz 119 - Tel 4138 67
SAN FERRIOL (Mallorca)

ESCOLA PETITO

Plaça Reina
M.ª Cristina s/n.
Tel. 26 68 15 - S'ARENAL

Quan me beses d'aquesta manera, sempre pens que
qualqu me pega un cop en es cap!



MARRATXI

NOU REGIDOR A L'AJUNTAMENT, TONO VILA DEL PSOE



Les franciscanes de Portol, han fet el seu Betlem. Es normal si tenim en compte que Sant Francesc feu el primer que va estendre per tota la cristiandat. Els petits de Portol, de tres anys mes o manco estan molt contents amb aquest Betlem de Ca Ses Monges.

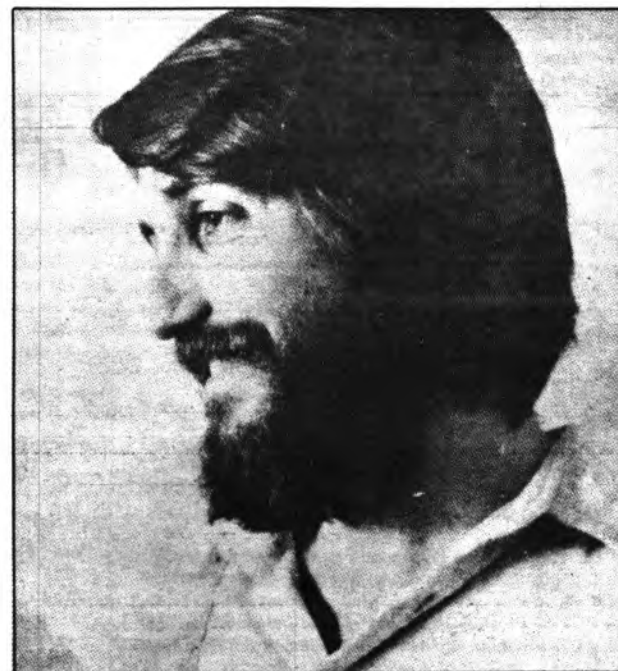
Fa més o manco tres mesos el PSOE-Marratxí va acordar passar a Baltasar Reynés al front de l'Associació Socialista de Marratxí, i en el seu lloc dins de l'ajuntament hi estarà en Tono Vila, com a regidor d'Urbanisme i Vies i Obres. En Tono Vila és arquitecte.

Aquest jove arquitecte va treballar en el Pla General de Palma, actualment viu amb una sueca i els seus tres fills, dos nins i una nina.

—Quina impressió ens dones en aquests dos mesos que duus a l'ajuntament de Marratxí?

—Encara no tenc un judici prou clar ja que tan sols he assistit a tres plens, dels quals el primer fou de presentació i tràmits. En el segon plé no hi vaig poder esser ja que estàvem inaugurant l'exposició del Pla General de Palma. Els altres plens han estat més bé de tràmit i amb poc interès.

—Deus saber que el



nostre ajuntament té problemes per a detenir les parcelacions de finques rústiques il·legals. Com a polític i arquitecte, quines solucions hi donaries?

—Abans de donar solucions crec que s'ha de fer el que estic fent en aquests moments, que és estudiar-me el Pla General del municipi a partir d'aquí fer un estudi sobre la realitat de Marratxí, per que, una cosa són els documents i

una altra la realitat. A partir d'aquí, trobar solucions.

—Quines possibilitats polítiques té el PSOE a Marratxí, tenint en compte que està en la oposició, juntament amb AP?

—La possibilitat que jo hi veig és informar a la gent i a través de la gent poder fer alguna cosa. Perque com a membres de la Corporació és impensable fer coses per conseguir vot. XISCO BUSQUETS

El «hermano» Saperas era això mateix, un «hermano» de convent de clergues més a menys frares.

Deuria entrar jove al noviciat. No ho sé. Allà havia de parlar castellà, havia de tractar cerimoniosament de vostè qualsevol «hermano» ni que fos del mateix poble i es coneguessin de tota la vida, havia de tractar reverentment qualsevol reverend «padre», sobretot el mestre de novicis que el dirigia pels camins de la perfecció i li passava comptes de la «cuenta de la conciencia». Si no sabeu què és això de la «cuenta», no us ho explicaré pas, jo tampoc no ho sé.

Quan el tingueren prou ribotat amb «cuentas de la conciencia» i altres filigranes de «mayor momento», el «hermano» i els altres «hermanos» van fer els vots. Pobresa, obediència, castedat i escombra. Els «hermanos» fan el fet amb l'escombra, saben que mai no manaran, que mai no arribaran a savis ni seran pollastres de missa. Ho tenen més planer que els «padres».

Amb l'escombra a coll, enviaren el Saperas a un convent. Allà deuria fer de tot a més d'escombrar. Cuina, porteria, rebost i bugader. Havia d'obeir el superior de la casa i potser podia parlar una mica en català, no gaire.

Els «padres» deien missa, ell no. Els «padres» només deien una missa

cada dia, ell havia de fer d'escolà a totes les misses que no en tinguessin d'altre. El «padres» resaven el breviari, feien meditació i donaven savis consells espirituals amb molta circumspècció i gravetat. El «hermano» també feia meditació però hi gastava llibres més tronats. No donava consells espirituals ni resava llatins, se'n sortia a cops d'escombra, de parenostres, de rosaris i de jaculatories.

De mica en mica es ribotava més i feia més cara de «hermano». Quan ja fou ben ribotat, va fer els vots perpetus. Obediència, castedat, pobresa i escombra per sempre. I deuria sentir una gran pau, encara que avui ningú no s'ho vulgui creure.

No sé quan, el «hermano» Saperas va tenir una bona alegria. L'enviaven de «hermano» al gros convent que feia d'incubadora dels futurs pol·lasires de la congregació Escombraria com sempre, però tindria a la vora els savis professors de teologia i els jovenets primerencs amb fervors de brotada nova. Ara sí que havia d'esmol·lar el castellà.

Mentre els savis professors i els pol·lastres disputaven «quaestiones» en

llatí i el «hermano» escombrava, els carrers bullien. El «hermano» deuria resar algun parenostre de més.

De cop, van cremar totes les esglésies, van alçar la veda a la caça de capellans i només en deixaren la meitat de vius. Al convent del «hermano» també van cremar-hi l'església i van deixar «padres» i «hermanos» al ras. No en va quedar cap, eren setanta. Sí, va quedar el «hermano» Saperas.

El ficaren al cotxe de la patrulla. El «hermano» passava el rosari creient-se que també li havia arribat l'hora, però no li havia arribat l'hora.

El van dur a una casa llòbrega i oculta. Feia nit. L'empenyaren endins, i el «hermano» es va trobar amb tot de dones mig conilles que se'l miraven estranyades, mentre els homes reien. El pobre «hermano» era en una «casa de pecado».

Al llarg de tota la nit, de tota la nit, el «hermano» se les va veure totes, però no el van tocar. Es defensava a cops de jaculatoria. Com que no se'n sortien, a trenc de llum el tragueren de la casa, se l'emportaren enllà i fou la seva hora.

Una d'aquelles noies de la «casa de

pecado» va arribar a mestressa, i es recordava pla bé del «hermano» Saperas: —Ja el podeu fer sant, pobrissó.

I ara, germans, digueu si l'Església no té dret a dir que el «hermano» Saperas és un màrtir i un sant, quan ja ho ha dit una bona dona que no deu tenir gaires tractes amb sants, però que coneix els homes.

I ara, germans, pensem. Aquest és un país de senglars clericals ferotges i de ferotges senglars anticlericals. Entre uns i altres no ens deixen tranquils.

Els clericals voldrien que el papa fes sants tots els de la seva banda i enviés als inferns tots els de l'altra. Els anticlericals voldrien que el Vaticà fes santa la Passionària i enviés a l'infern aquell qui manava «bajo palio».

Gràcies a Déu, el papa no pot dir que algú sigui a l'infern, però pot dir que més d'un és al cel esperant-nos-hi. Rondini qui rondini i udoli qui udoli, l'Església, si Déu vol, dirà un dia que el «hermano» Saperas i algun altre, sigui de la banda que sigui, van morir de bella, tràgica i cristina mort.

I potser aquell mateix dia, a la bona dona de la casa estranya, li sortirà un parenostre.

Josep M. Ballarín Monset
(capellà de Queralt)

El «hermano» Saperas



MUSICA-FOLKLORE-CONCERTS

DIA 9 DE DESEMBRE

A LES 11 CONCERT DE

LA BANDA MUNICIPAL

TOTHOM HI ES

BENVINGUT



AGENT OFICIAL: BARTOMEU JAUME I NADAL
A S'ARENAL, SANT CRISTOFOL, 6 TEL. 260001

ALLUCMAJOR, HISPANITAT, 17-16 TEL. 660140

Renault 14

JOIERIA

RELOTGERIA



MARINA

CARRER SALUT, 21-TEL. 262415
S'ARENAL DE MALLORCA

Art i Joia

Relotgeria. Joieria. Argenteria. Objectes de real.
Trofeus. Gravats. Preus de Fàbrica

Avda. del Cid, 82
41 99 65

SON FERRIOL





KING'S
FRIED
CHICKEN

ANTONI AMENGUAL I
MARI CARMEN GARCIA

L'EXQUISIT
POLLASTRE FRIT

AVINGUDA NACIONAL, 7 (ENTRE BALNEARIS 7 I 8) APARTAT 17 —
S'ARENAL DE MALLORCA— TEL. 266562

'TIRANT LO BLANC' HA ESTAT TRADUIT PER PRIMERA VEGADA A L'INGLES

Antoni Batista Nova York.— La primera traducció a l'anglès del Tirant lo Blanc serà publicada ben aviat per l'editorial Schocken Books de Nova York. L'autor de la versió és David H. Rosenthal, i el diari anglès editat a París "International Herald Tribune" de dimarts passat reproduïa un llarg comentari del "New York Times", signat per Herbert Mitgang, amb el títol "Un clàssic català és el millor llibre del món?"

«Alguns llibres triguen més que d'altres a obrir-se camí en el món —comença l'article. Però, 494 anys? Una novel·la per a la primavera que ve és Tirant lo Blanc, que es publicarà en anglès per primera vegada.» La referència a l'elogi que al Quixot es fa de la novel·la serveix per a qualificar l'obra i l'autor de l'article explica que si el Tirant ha estat traduït ara ha estat perquè Rosenthal va decidir d'aprendre el català l'any 1971, quan va visitar Espanya, i que si abans no s'havia fet és perquè vivia el general Franco. «Franco —explica Rosenthal al "International Herald Tribune"— va dir que no volia

Is Catalan Classic 'Best Book in World'?

By Herbert Mitgang

New York Times Service

NEW YORK — Some books take a little longer than others to make their way in the world. But 494 years? A major find for next spring is a novel called "Tirant lo Blanc" that is coming out in English for the first time. Anyone who cares to dispute its greatness can argue with Cervantes. In "Don Quixote", the Spanish novelist has one of his characters say, "I swear to you, my friend, that as far as style is concerned, it's the best book in the world."

This classic novel was first published in the Catalan language in Valencia in 1490. Its main author was Joanot Martorell, a knight who moonlighted as a writer. After his death, the last quarter of the story was completed by Martí Joan de Galba, another knight. Martorell was primarily a fighting knight who would have challenged to a duel (on horseback, with a lance and two swords) anyone who dared call him a man of letters. To a cavalier, that offensive phrase was reserved for lawyers and notaries, three of whom he hangs in the first 100 pages of this 600-page story. It includes chivalric adventure, combat, romance and political manipulation, and its scenes range from England to Spain and



Fragment de la informació del «International Herald Tribune» amb una il·lustració signada per Elliott Banfield

que el poble parlés català en públic sinó només privadament, a casa seva. Franco, de fet, va difondre l'eslògan «Habla español». La cultura catalana va perdre el seu status oficial l'any 1939 i un gran nombre de llibres en català van ser cremats.» Rosenthal continua explicant que quan va decidir de viure a Barcelona i va començar a traduir poesia es va veure situat al món polític perquè els

poetes catalans eren vigilats. En parlar de l'interès de Tirant lo Blanc, Rosenthal fa esment d'un pròleg que va escriure Vargas Llosa a una edició castellana, en què col·locava el seu autor, Joanot Martorell, encapçalant el llinatge dels grans novel·listes: Fielding, Balzac, Dickens, Flaubert, Tolstoi, Joyce i Faulkner.

Al comentari periodístic es donen també diverses dades

sobre Joanot Martorell i sobre Tirant lo Blanc i Rosenthal acaba dient que la novel·la és més comparable als Contes de Canterbury o al Decameró que al Quixot.

David H. Rosenthal té trenta-set anys, és doctor en literatura comparada per la Universitat de Nova York i ha publicat quatre volums de traduccions de poesia catalana.



EL TORO



STEAK HOUSE

Avda. Can Pastilla, 102

Ca'n Tomen

ESPARTERIA

Carretera Militar, 293 - A

S'Arenal de Mallorca

Ses gloses d'En Pere-Gil



COMODI.

Tenint bo amb aquest bergant i si ets embullat afines, guanyaràs ses garrafines i tiraràs cap envant.

Però si te dona s'esquena i para a mans dets altres, no feràs més que desastres, perdent doblers a balquena.



S'OPOSICIO.

Alerta a mostrar es lleutó, perquè a força de "bravates" ben bé pot caure de grapes, tant es Govern com s'oposició.

Per no ensenyar ses anques fermau-vos bé es calçons, i feis reforçar es botons d'engafetar ses retranques.



CLAU DE FA.

En CULIO IGLESIAS me demanà lletra per una cançó. No li vaig fer es favor perquè no canta en català.

Jo no vull veus esquerdades que damunt jo prenguin llustre que per cantadora il·lustre me basta MADO BUADES.



A DECLARAR S'HA DIT.

Cada any es meu cap s'esflora quan he d'omplir aquest fol. Cadascú en es seu redol, espanyola, ha arribat s'hora.

Es que més té, més se queixa, s'Estat necessita duros, noltros passam ets apures, i d'això, qualcú n'engreixa.

En pere Gil de Sòller ha editat un llibret amb les seves gloses. El recomenam a tots aquells que els agraden els glosats. El trobareu als llocs de venda de periòdics al preu de 150 pessetes.



MOLÍ CA'N PERE

Carretera Arenal LLuchmayor
Km.14 - tel. 2620.31
El Arenal - Mallorca



ESPECIALITAT EN CARN GALLEGA
OBERT TOT L'ANY



BAR CA'N PACO

Local deportiu
Tapes variades
Carretera Militar, 275
S'ARENAL DE
MALLORCA

LOTERIA DE NADAL

Participació de 40 pessetes al número

53.198

de la Loteria Nacional del dia 22 del Desembre de 1983

Nº 000351

Moviment Escolta i Guiatge de Mallorca

DELEGACIO DIOCESANA D'ESCOLTISME

PAPERETA

Dipositari: MONSERRAT DE FERRA

ES REFUGI



Els integrants del Moviment Escolta de Son Sardina han tret "El reintegro". Enhorabona i endavant, que l'any que ve podeu treure Sa Grossa.

Joan Gost, president del GELS, Club de Balonmà i Voleibol. Gràcies a la seva feina, aquests esports se donen a conèixer a dins Mallorca.

BOMBERS DE LLUCMAJOR

TREBALLS REALITZATS

Durant l'any 1983, els bombers de Llucmajor han realitzat els servicis que més avall detallam:

23 focs urbans dins el terme.

50 focs forestals i agrícoles.

4 servicis varis.

5 servicis per inundacions.

Un foc urbà dins el terme d'Algaida.

17 focs forestals i agrícoles dins el terme d'Algaida.

2 focs forestals i agrícoles dins el terme de Porreres.

1 foc forestal a Sa Ràpita.

1 foc a Calvià.

1 foc forestal a Alcúdia.

1 foc forestal a Cales de Mallorca.

1 foc forestal a Artà.

1 foc a Felanitx.

1 foc forestal a Petra.

1 servicis varis.

Molts de servicis d'aquest subparc de Llucmajor que depen de ICONA. Molts de servicis i malgrat això és possible que se suprimesqui a partir de primer d'aquest any 1984 que acaba de neixer.

Si el govern de Palma no arriba a un acord amb el govern de Madrid.



El Grup MUSICA NOSTRA va presentar el seu darrer disc, VETLADES D'ANTANY aquesta setmana passada, a la sala de festes ES FOGUERO. Una gentada representant les lletres la música i els balls mallorquins, ens hi varem congregar. Una vetlada que va sortir rodona perquè tots pensavem igual, tots parlavem la mateixa llengua i la cantavem.



CAFETERIA SANT DIEGO

COQUES DOLCES CADA DIA
I AL VESPRE MÚSICA DE PIANO



Col·locació en 24 hores
VIDRIERA SON FERRIOL
Avinguda del Cid, 98 b
Teléfon 242418



Barbería J. Bernat
Carrer de la Blatera, 3
Son Ferriol

Guitar - Bar

ACUARIO

LOCAL CLIMATIZAT
CADA VESPRE



Ejército Español, 54 - Tel. 26 62 16 - EL ARENAL (Mallorca)

Floristeria

IKEBANA

SERVICI I DECORACIO A DOMICILI
SERVICI INTERFLORA

Avda. Nacional, 19
Tel. 26 66 68 S'ARENAL DE MALLORCA



CHINA RESTAURANT

ORIENTAL

C/ Joaquín Verdagué, 12
Arenal Tel. 26 67 21

飯 DEVANT EL BALNEARI 8店

Futbol amb K

La televisió espanyola passava els partits de futbol.

La Constitució espanyola organitza autonomies.

La televisió autonòmica vol passar partits de futbol.

La televisió espanyola, propietat de l'Estat constitucional, diu que no, i que els partits de futbol de tot arreu els continua passant ella.

Conclusió: les autonomies organitzades per la Constitució espanyola no tenen autonomia ni per passar un simple partit de mal futbol.

Aquesta característica —de la Constitució espanyola— d'organitzar autonomies sense autonomia comença a arribar a coneixement del públic. L'expansió d'aquesta notícia s'ha produït en gran manera mercès a aquest afer del futbol: gràcies li siguin dades al futbol; els camins per arribar al coneixement de la realitat són inescrutables.

Sembla que els camins perquè les masses arribessin al coneixement de la realitat haurien de passar pels polítics. Al cap i a la fi, aquests cada dos per tres ens demanen el vot, amb el compromís de fer-nos feliços mitjançant l'enriquiment de la realitat que ens envolta, l'administració recta dels béns comuns i la indicació d'objectius que nosaltres, les masses electorals, tot just pressentim, només instintivament. Fa quatre dies ens van demanar el vot, i cap dels grups que diu que ens representa no va parlar en contra de l'autonomia, ni de la llibertat (i la llibertat! En un dels passats circs electorals, dos partits diferents usaven la paraula màgica de manera gairebé idèntica: socialisme és llibertat, socialisme i llibertat. Fot-li gasto.)

D'aquí a quatre dies ens tornaran a demanar el vot, i cap dels partits que ens el demanaran no ens el demanarà per fer-lo servir en contra de la llibertat ni en contra de l'autonomia. No parlaran en contra de les autonomies, tot i que, a conseqüència de l'afer del futbol, ja són més les masses que no creuen que les autonomies defensades pels qui diu que ens representen tinguin res d'autonomia; que creuen que si això és autonomia, no cal que vingui la subjecció.

I no ho faran perquè ells, els qui diuen que ens representen i que són partidaris de la llibertat de moviments, i de les autonomies, fa molt de temps que ho saben, que d'autonomia res; que per a tot s'ha de continuar demanant permís —"consultar"—als de sempre; que qui disposa dels diners són els de sempre, i qui els reparteix són els de sempre, i són els de sempre els qui ens els vénen a pentinar. La colla —tots són una— fa molt de temps que coneixen aquesta falta d'autonomia en la pròpia carn, i no han necessitat, a diferència d'una bella part dels seus votants, veure com no es pot transmetre ni un simple partit de futbol sense que els de sempre ho autoritzin, i ho vulguin.

Una mica de llàstima ja ens l'han de fer, ja: pobrets, ells són, els nostres tant com els de sempre, els responsables de les autonomies constitucionals —aquestes autonomies que no donen autonomia ni per transmetre un simple partit de mal futbol.

Els la van redactar també, i sense K.

RAMON BARNILS

PER LA PAU A ARA

EL DESPERTADOR

Encara tenc sobre el meu comodí un gros despertador, rodó, amb les hores ben clares, no gaire vistós però sí ben eficaç, que cada matí me diu la seva monòtona cançó, donant-me el bon dia.

Ara diuen que no són gens recomenables, perquè, en deixondir-nos, ens poden donar un bon retgiró. És millor, pensen, un despertar suau, delicat, suggeridor. I posen una música melòdica o un renouet dèbil.

A mi, el despertador, no me fa gens ni mica de mal. Inclús necessito de bon matí el seu gemec metàl·lic que aconseguix espavilar-me per a començar les tasques del dia amb pressa i sense vessa. El cor del despertador bateja al ritme i a l'hora que jo vull, sempre que el seu cos cansat ho permeti.

El meu despertador té ja molts d'anys i el seu crit dematiner recorda molts de despertars alegres, me diu que el primer pensament ha de ser positiu i recreador de vida, m'estimula a seguir caminant sense defallir.

Allò que no m'agrada gens ni mica és el despertador violent que moltes persones duen amagat dins el seu cor.

No me plau que en el matí me cridin fort o rapinyin la meva intimitat amb paraules violentes o comencin el dia amb discussions inútils. Voldria sentir cada dia la música d'un "bon dia" alegre, o veure ben prest el florejar lluminós d'un agradós somriure, o sentir la carícia d'una ma farcida d'estimera.

No és gens bo, ja de ben matí, sentir els crits esgarriadors de les persones, ni baixar del llit amb el temps massa comptat per arribar d'hora, ni començar a córrer sense permetre que el cos es vagi despertant poc a poc. La vida humana ha de tenir un ritme pausat, on cada cosa tenguin el seu temps. Temps per fer feina, temps per treballar, temps per dormir, temps per despertar...

La paraula càlida i acollidora, el temps de prendre el saborós cafetet, el veïnatge comprensiu dels familiars, són les millors companyies del despertador.

Seguiré estimant el meu despertador. Feel cada dia a la seva tasca, seguirà recordant-me la bona notícia de que hi ha un nou dia que espera la meva delitosa activitat.

Gregori Mateu Estareiles.

NICARAGUA

Aquest món de guerra freda, de blocs i d'armes nuclears —resucitat espia sortit del fred— em fa pena i, a la vegada, m'irrita. Un se sent impotent davant tanta estupidesa i barbàrie.

Serà la humanitat el fracàs? Per que la història es repeteix, amb armes convencionals o amb bombes nuclears. Què m'importa el demà-se dirà el filòsof de l'estupidesa moderna —si avui puc destruir el meu espai geogràfic.

I les indústries de guerra —s'ha repetit més d'una vegada que fins i tot el Vaticà té accions en la General Motors— fan el seu agost amb guerres localitzades, amb desarmaments i rearmaments...

Els uns i els altres, Orient i Occident, els qui siguin, s'acusen mutuament: que si Afganistan, que si Granada, que si el Líban, que si... a fregir ous de lloca! La veritat és que, darrera el consumatum est" granadí, s'està parlant insistentment de la invasió de Nicaragua. Estats Units ho desmenteix, però no ho fa amb massa convicció. Alguna cosa s'està forjant. Algún pensament de "cow-boy" —a l'estil de Xon Vaine, com deia el meu amic Paco Candel·li està roegant el magín a Reagan. A finals del segle XX, de la gran època tecnològica i de la revolució científica-tècnica, tomarem a presenciar un desastre com el de Santo Domingo? I seguirem es-

cudant-nos en la nostra comoditat occidental que tenim el cinisme d'anomenar cultura, tan indiferents i distants?

En nom de la democràcia s'estan cometent mil desastres i no tan sols individuals, sino collectius: contra la llibertat dels pobles.

Votes i et diuen: en democràcia, jove misser, pots derrocar el règim mentre no utilitzis la violència. Sempre i quan no practiquis el terrorisme. Sempre i quan t'ajustis a les regles del joc. Dimonis!, va exclamar: però, serà o no violència invadir Nicaragua? Practiquen la democràcia i la via pacífica d'accés al poder els antisandinistes ajudats per la CIA, emboscats en Hondures, o Costa Rica? Clar,



clar... democràcia, el que es diu democràcia, només n'hi pot haver on hi hagi un uniformat de la "Navy". Els demés, doncs, els demés... rotjos! Ya ho va dir el pilota fraguista Kirkpatrick, recorden?

ANTONI SERRA



GUILLÉN

CONTARELLA

Havia estudiat tot el capvespre i ja veia bellu-mes. Pensava fer la làmina de perspectiva axonomètrica que hauria d'entregar al professor de dibuix, i quan ja estava amb l'escaire i el cartabò en marxa, pegà bot de la cadira per fer quatre estiraments.

—Ala, Jaume! Deixa d'estudiar i vés a fer una volta. No veus que has estat tot lo dia tancat, home?

—Teniu raó, ma mare. I dit i fet, agafà portal i sortí al carrer. A fora

feia un fred que pelava; era diumenge i no es veia un ànima. Començà a caminar ràpidament i en dos segons ja havia voltat tot el poble.

—Quin avorriment!

La baixa temperatura i el passeig li havien calmat els nervis, però no tenia ganes d'anar a fer el dibuix. Dubtava, sense saber molt bé cap a on partir. Sobtadament, un cartell de vius colors li cridà l'atenció. Un gorilla molt gros, negre i pelut, estava desfiant i majestuós damunt

un alt edifici. Amb una mà tenia amarrada una dona morta de por que feia esforços per desferrar-se, i a l'altra, un avió que pareixia de joquina, comparat amb el tamany del mostre.

—Aquesta deu esser bona!

Totes les preocupacions escolars varen desaparèixer, fascinat per l'eterna imatge de la Bella i la Bèstia, i com un somnàmbul, embadalit, comprà l'entrada que el duria màgicament al món de la fanta-

sia. Aquella història romàntica i poètica de King Kong li agradà profundament, i qual al final es mor l'animal, sentí un cert malestar i un esgarriament a la gargamella. Tornant a ca seva, dins el servell revivia les inquietes imatges viscudes abans, i la seva imaginació s'inventava mil històries del personatge.

Al dilluns, el professor explicava monòtonament els problemes del dia: "...a continuació, trazeis la bisectritz del àngulo A. La prolongais hasta cortar en B a la vertical dibujada anteriormente. Por este punto..."

En Jaume naufragava completament. Feia lo possible per prestar l'atenció deguda i no podia. De prompte, es mirà les mans i va veure amb sorpresa que s'havien convertit en garrres. Tot el seu cos estava ple d'un pèl negre i fort com si fos d'espart. Inten-

tà cridar i li sortí de dins la boca un brogit horrible i greu:

—Grrrrr...!

Tots els alumnes s'aixecaren de cop cap a la porta. El professor, blanc com la paret, s'amagà darrere la taula. Tothom cridava:

—Es en King Kong! Es en King Kong!

Sense comprendre res, en Jaume s'enfilà a la finestra. Tenia una agilitat nova, animal. Mirà als vidres i quedà astorat. El seu rostre era una màscara horribosa, la boca immensa, les dents llargues i afilades, els ulls vidriosos miraven al·lucinat, amb instant malèvol. El pati de l'institut estava inundat d'alumnes i professors, amb les cares plenes de terror i curiositat al mateix temps. El director no sabia què fer; aquell extra-ny ser era una amenaça per a la comunitat estu-

diantil i per al poble. Lo millor sera abatir-lo. Un dels porters, que havia estat guàrdia civil, es va oferir.

El simi escalà la paret de la façana i quan ja arribava a la teulada, el bidell apuntà l'escopeta i disparà certerament. Sentí un gran esclafit que li espanyava el cor, mentres el cap li donava voltes plé de calfreds, i tot lo que l'enrevoltava girava ràpidament en espiral. No hi havia sorolls ni llum, era un buidor total.

—Jaume! Aixeca't que has d'anar a l'institut. Estic cansada de cridar-te. Serà la darrera vegada que vas al cine el vespre!

En Jaume obrí els ulls penosament i, posant el cap baix la dutxa, es preparà per a la rutina diària.

M.V. SEBASTIAN

CATALANS, VALENCIANS I FORESTERS

GABRIEL JULIA ADROVER

Si em permeteu una confidència vos diré que tenc un amic. Bé en tenc més. Com tothom. La particularitat d'aquest amic és que a quasi tothom diu en topar-se: Com anam Martí? Un dia, un poc curiós d'aquest costum, li vaig demanar que m'explicàs un poc això. Perquè per a mi era una cosa estranya. Primer m'ho deia a mi. Després va començar a dir-ho a més amics. Avui, ell ja és un home granat i a quasi tothom conegut diu: «Martí. Martí aquí, Martí allà». Quan li deia: «escolta tu, jo tenc un nom que em posaren a Ses Fonts i ara com ara no el vull canviar». Es posava a riure i m'amollava: «Uep Martinet!». Però un dia el vaig convidar a dinar. Varem fer una bona paella valenciana. No hi va faltar la bona companyia d'un vi català, d'allà del Penedès, sabeu? Quan de la paella només en quedava el que es diu la vergonya li vaig omplir una vegada més el tascó de vi. Va beure i mentre girava els ulls en blanc com si entràs al paradís, li enfloc: «Avui sí que m'has d'explicar això de Martí». Es va posar a riure i aixecar un poc les celles i m'ho contà fil per randa.

—Escolta Martí, (jo no som Martí, però bé, això va per a mi). Per a mi només hi ha dos noms propis i un de mig.

—No t'entenc.

—Espera un poc si pots.

—Na Margalida i Na Bàrbara, i això perquè amb una m'hi tenc de colgar i a l'altra tenc d'aguantar-les renyades si no em canvia la roba d'hora, les conec pel seu nom propi, com si fossin un tros de mi. Tots els altres que s'assemblen a mi poc més poc manco: en la menjúia, costums, llengua, vicis, ..., bé en quasi tot, aquests són martins, martinets. Així simplifiquem aquest món que per cert de cada dia el m'embullen més.

I aquí em vaig posar a riure. I em diu: «què t'en fots?». —Home —li dic— és que tu simplifiquis molt les coses.

Es va posar seriós.

—Escolta Martí. Jo no he anat a un col·legi de pagament com tu. Només vaig tenir un mestre que em va

ensenyar a llegir i escriure i un poc això de comptes. També anava amb el padrí als «dotze sermons i a la predicació de corema». Però sí he sentit a dir que els romans a tots aquells que no eren ciutadans seus els deien «estrangers». Els cristians quan varen esser un poc nombrosos deien als altres «pagans». Això està ben clar: els qui estan prop els deim un nom especial i els més llunyans com que ens importen poc les seves distincions personals els donam un nom més general, els aplicam un nom per a més molts. Me segueixes?

—Bé. I què vols dir amb tot això?

—Home, ni més ni manco que el que dic. La societat que m'enrevolta, aquesta societat que parla i riure, que menja sopes i balla jotes, que té costums consemblants a mi, aquests són martins, aquests són martinets. Perquè aquests són amics, o per dir-ho amb paraules d'en Tomeu Penya, es Martí més gran de Mallorca:

som de raça valenta/compromesa dones de sang calenta/plenes de vida que si s'homo és present/

[intelligent]

en sa nit/serenar

sa dona/vida li fa festa/li és alegria

I és que Martinet, jo no m'he inventat res. Els nostres padrins, saps com havien dividit la humanitat? Doncs així: mallorquins, menorquins, eivissencs, valencians i catalans. I tot els altres eren forasters. Tenien les seves margalides, bàrbars i martins. Tots els altres: forasters. Mai digueren a un valencià o català: foraster. Els nostres avantpassats sentien aquestes coses que uneixen a les persones més amunt dels negocis, més allà dels interessos. Coneixien la unió dels pobles per la Cultura.

No és el meu estil flastomar. Però aquests dia sí que vaig dir i sense pensar: «Vatua el món Martí, potser que tenguís raó. I al col·legi de pagament no m'ho ensenyaren a això. I és una veritat com la Catedral».

—Deixa estar la Catedral i digues: «com Es Convent», que ja n'hi ha.

SOTILLOS, PREOCUPAT PER LA MANCA DE DIARIS D'ESQUERRA

València.— El portaveu del govern, Eduardo Sotillos, manifestà ahir a València en una conferència de premsa que era preocupant que un país amb onze milions de vots a l'esquerra no tingués diaris d'aquesta ideologia. L'afirmació fou feta en una conferència celebrada en aquesta ciutat sota el títol de «La informació del canvi», organitzada per la Unió de Periodistes i l'Ajuntament de València.

No hi ha política informativa

El secretari d'Estat per a la informació va indicar que el govern no tenia cap política informativa concreta i que les úniques iniciatives de l'executiu havien estat l'inici de la derogació de la llei de premsa, després d'una consulta als professionals, i la preparació de les disposicions que permetien d'objectivar les ajudes econòmiques a la premsa.

Sotillos lamentà també el baix índex de lectura dels espanyols, que digué que no es correspon amb el seu desenvolupament en altres aspectes. Respecte a les relacions entre el govern i la premsa feu referència a una enquesta encarregada pel Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) en què en una mostra d'onze mil persones només un 4 per cent considerava que aquestes relacions eren dolentes.

PICADIS D'ESPIRES

Si no et respecten, alerta, que pot esser ben bé que sigui per culpa teva. El respecte, com l'amor, com l'amistat, no es pot imposar: s'ha de merèixer.

La veritat sovint és trista. Però és més trist no tenir dallons d'enfrontar-la.

La fè ulls clucs és un gran consol. Jo preferesc el conyac.

Qui paga. Malament, moltes vegades, però aquest no és el meu problema.

La dignitat i la feina ben feta són un bon patrimoni. Però cercau-vos més avall, si heu de menester dobbers.

Mira-te'l, su-allà, enferretonat al segle passat amb caparrudesa de somera algerina, farcit de dobbers dubtosament guanyats, de compromisos ben segur inconfessables, d'interessos amb reginyols de brutor, i COMANDA, DÉU MEU, COMANDA!!!

Un home informat és un home amb possibilitats de defensar-se. A més informació, més força. Malgrat la informació et furti la son, moltes nits.

Avui en dia sols una cosa temen els poderosos: les respostes segures, enraonades, precises i amb ressonància. Apa, compra't un megafon.

Biel Florit Ferrer
Estiu 83